

Kristina Ohlssonová

KOUZELNÉ SRDCE

Mladá fronta

Kouzelné srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Kristina Ohlssonová

Kouzelné srdce – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kristina Ohlssonová

KOUZELNÉ SRDCE

Kristina Ohlssonová

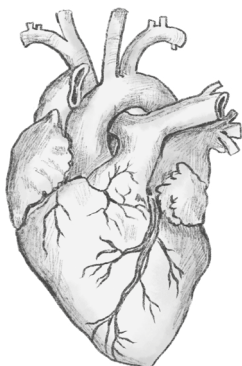
KOŮZELNÉ SRDCE

Mladá fronta

Přeložila Helena Stießová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2016
Translation © Helena Stießová, 2019
Illustrations © Ivona Knechtlová, 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency

ISBN 978-80-204-4567-4 tištěná verze
ISBN 978-80-204-5403-4 ePub
ISBN 978-80-204-5405-8 mobi
ISBN 978-80-204-5404-1 ePDF

KAPITOLA 1

Ten tajemný glóbus objevil děda Horatio. Byli jsme na dražbě a sháněli nějaké věci k němu na chalupu. Stalo se to těsně před Velikonocemi, krátce předtím, než začalo to hrozné trápení.

„Tak tohle si musíš koupit, Roberto,“ řekl mi.

Moc se mi to nezdálo. Žádný glóbus jsem nepotřebovala.

„Ale tenhle glóbus se ti bude hodit,“ trval na svém děda.

„A proč?“

„Protože je vzácný. Dokonce by se možná dalo říct, že je kouzelný.“

Opatrně jsem tvrdý glóbus přejela rukou.

„Kup ho,“ ponoukl mě znovu.

„Jo, kup si ho!“ přidala se moje kamarádka Charlotta, která šla s námi.

To se lehko řekne. Všude se to hemžilo lidmi a na dlouhých stolech byly naskládány hromady věcí. Sošky a obrazy, sklo, porcelán, dokonce i vycpaní ptáci. Nejistě jsem se rozhlédla.

„Vždyť ani nemám peníze,“ namítla jsem.

„To já vím,“ řekl děda Horatio. „Peníze ti dám. Ale musíš ten glóbus koupit sama. Stačí nahlas zavolat, kolik za něj chceš zaplatit.“

Okamžitě mě rozbolelo břicho. Nikdy v životě jsem si na dražbě nic nekoupila. Proč to nemůže děda Horatio udělat za mě? Koneckonců to byl jeho nápad, abychom společně s Charlottou jeli do Åhusu na aukci.

Charlotta vlastně ten den vůbec nikam jet neměla. Byla unavená a měla zůstat doma. Potíž byla v tom, že Charlotta byla pořád unavená nebo nemocná. Někdy míň, někdy víc. A bylo to tak už od jejího narození. Charlotta měla totiž nemocné srdce. Občas se cítila líp, a pak zase hůř. Ale nikdy nebyla tak zdravá jako já nebo naši kamarádi.

„Charlotta může s vámi,“ souhlasila její maminka, když jsem jí o aukci pověděla. „Ale musíte mi slíbit, že kdyby se unavila, pojedete hned domů.“

Přikývla jsem. Jasně že pojedeme hned domů, kdyby jí nebylo dobře. Åhus je dvacet kilometrů od Kristianstadu, kde bydlíme. Zpátky jsme raz dva.

„To nemáš jinou kamarádku, která by s tebou jela?“ zeptala se moje mamka ještě před cestou.

„Ne,“ odpověděla jsem.

Máma to zkrátka nechápala. S Charlottou byla největší zába-va. Taky byla nejbližší – od malička jsme bydlely hned vedle sebe. Charlotta byla nejveselejší člověk, jakého jsem kdy poznala, dokonce i když jí nebylo dobře.

Jak říká děda Horatio: Kdo se nejvíc směje, tomu radost přeje.

Podle toho si vybíral přátele. Zato mamka se smála jenom někdy. To je pak jasné, že jí nedocházelo, proč mám Charlottu tak ráda.

Když děda Horatio navrhl, ať glóbus koupím, zatvářila se Charlotta nadšeně.

„Jdi do toho!“ opakovala. „Kup ho!“

Děda Horatio mi dal stokorunu. Dostrkal mě až před muže, který stál na nízkém stupínku před stoly s věcmi. Ten měl celou dražbu na starost.

„Mám tady nějaké zájemce o tenhle krásný glóbus?“ zvolal pán.

Nikdo se neozval.

„Tak něco řekni!“ sykl děda Horatio.

„Já nevím, jak se to dělá,“ odsekla jsem nazlobeně.

„Řekni, že chceš ten glóbus koupit za padesát korun.“

Charlotta horlivě přikyvovala. Jako kdyby snad věděla líp než já, jak se nakupuje na aukci.

„Koupím ho za padesát korun,“ řekla jsem nahlas.

„Co jsi říkala?“ zavolal pán.

Udělala jsem krok dopředu a zopakovala jsem hlasitěji:

„Chci koupit ten glóbus za padesát korun!“

Pán se rozhlédl kolem. Na trávníku sedělo docela dost lidí.

„Nějaké další nabídky?“

Srdce se mi rozbušilo. Podívala jsem se na glóbus. Nevypadal jako ostatní, které jsem viděla. Byl větší a měl dřevěnou podložku. Moře a pevniny na něm byly zakreslené různými odstíny hnědé. Vypadal skoro jako krásný kulatý obraz. Obrazy zbožňuju. A taky moc ráda kreslím. Můj brácha Theodor se mi kvůli tomu posmívá a tvrdí, že jsem jak malá, ale mně je to jedno. Nemůžu za to, že mu uniklo, že někteří dospělí nedělají nic jiného, než že malují. Až budu velká, bude ze mě malířka. Co bude z Theodora, to bych neuhodla ani ve snu.

„Šedesát korun!“ vykřikl kdosi.

Překvapeně jsem se otočila. Za námi stál kluk s kšiltovkou a ve žlutém svetru. Měl jen jednu ruku. Nedokázala jsem na něj nezápat.

Děda Horatio do mě znovu dloubl.

„Řekni něco,“ pobídl mě.

„Přihod!“ ozvala se Charlotta.

„Sedmdesát korun!“ křikla jsem.

Vyprskly jsme se Charlottou smíchy.

Pán se rozradostnil.

„Skvělé,“ hlaholil. „Další nabídky na glóbus z Afriky?“

„Osmdesát korun!“ zvolal jednoruký kluk.

Namáhavě jsem polkla. Bude ode mě ošklivé, když ho nenechám vyhrát? Asi ne. Charlotta často říkala, jak nesnáší, když na ni lidé berou ohled ze soucitu.

„Sto korun!“ slyšela jsem zakřičet samu sebe.

Teď už je to buď, anebo. Jestli má ten kluk víc peněz než já, vyhraje on. Úzkostně jsem na glóbus pohlédla. Třeba bych dokázala tu mapu nakreslit sama? Ale zas tak šikovná nejsem.

„Nějaká další nabídka?“ zeptal se hlasitě pán.

Bylo ticho.

„Ne? Pak budu počítat: poprvé, podruhé...“

Zadržela jsem dech a pevně jsem sevřela víčka. Opravdu jsem chtěla vyhrát a odnést si glóbus domů. Jednak byl krásný, a hlavně mi děda Horatio řekl, že je výjimečný.

„... potřetí – PRODÁNO slečně s pěknými copy!“

„To jsi ty,“ otočil se na mě děda a zatahal mě za cop.

Hlasitě jsem vypískla radostí a honem běžela za glóbus zaplatit.

„Tak je opravdu můj,“ vydechla jsem.

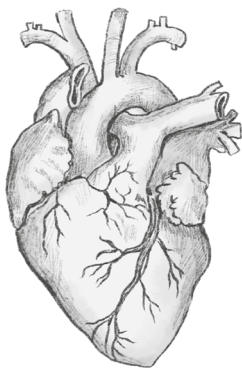
Děda Horatio spokojeně přikývl.

„To se ti povedlo,“ pochválil mě. „Teď ho půjdeme naložit do auta. A pak vyrazíme na zmrzku.“

Ale na zmrzlinu už nedošlo. Když jsem se otočila, že zamířím k autu, zjistila jsem dvě věci.

Zaprvé jednoruký kluk ve žlutém svetru zmizel. Jako mávnutím proutku.

Zadruhé Charlotta vypadala hrozně unaveně. A zmodraly jí rty.

KAPITOLA 2

Někdy člověk prostě ví, že se stane něco hrozného. Cítí to až do morku kostí. Po cestě domů z Åhusu jsem si byla jistá, že se stane nějaká strašná věc. Jen jsem nevěděla kdy.

Charlottě se rychle přitížilo. Všechna radost z dražby byla tatam. Zavolali jsme jejím rodičům, ať na nás počkají na pohotovosti nemocnice v Kristianstadu. Děda Horatio jel rychleji, než bylo dovoleno. Auto mi připadalo jako létající koberec. Myslím, že si dělal velké starosti. To on nás s sebou do Åhusu vzal. A neviděl Charlottu v tomhle stavu tolikrát jako já.

Nejspíš si nevšiml, že mám taky starosti. Ale z úplně jiného důvodu. Byl to nesmírně tajný důvod, o kterém věděla jen Charlotta.

„Musíš se snažit, aby ses uzdravila co nejdřív,“ pošeptala jsem jí do ucha. „Ať stihneme...“

To poslední jsem řekla tak tiše, aby mě slyšela jen ona. Slabě přikývla. Věděla, proč se musí rychle zotavit.

Když jsme dojeli k nemocnici, Charlottin tatínek zvedl Charlottu ze zadního sedadla.

„Můžu s vámi?“ zeptala jsem se.

Docela často mi to dovolili.

Charlottina maminka mě pohladila po tváři.

„Dnes ne,“ odpověděla. „Stejně budeme nejspíš jen sedět a čekat. Vždyť víš, jak to bývá.“

To jsem opravdu věděla. Můj tatka někdy říkal, že nezná nikoho jiného, kdo by byl tak zdravý, a přesto strávil tolik času v nemocnici. Ale byla jsem tam přece kvůli Charlottě. A možná trochu i kvůli sobě. Chtěla jsem vědět, co se tam s ní děje.

„Až budeme něco vědět, zavoláme ti,“ řekl její tatínek a odnesl ji v náručí pryč.

Byla bledá, promodralá a skleslá.

Charlottina maminka se na mě usmála, ale bylo znát, že je smutná. I mně bylo smutno. V krku mi rostl knedlík. V okamžiku, kdy se za nimi už už zaklaply dveře, jsem zavolala:

„Promiňte!“

Charlottina maminka se vrátila.

„Promiňte, že jsme vzali Charlottu do Åhusu! Nevěděli jsme, že se jí udělá tak špatně.“

Rozplakala jsem se, děda Horatio mě objal kolem ramen a pevně mě stiskl. Charlottina maminka si přede mnou dřepala a vzala mě za ruce.

„Roberto moje zlatá,“ řekla. „Tohle se děje v jednom kuse. Charlotta není nemocná, protože jste jeli na výlet, klidně se to mohlo stát doma. Jsem nesmírně šťastná, že tě má. Jsi důležitá součást naší rodiny.“

Než odešla, kratičce se usmála. Z jejích slov mě zahřálo u srdce. Patřím k nim do rodiny. Moje vlastní rodina byla většinou

nudná a nikdo neměl na nic čas. A Charlottini rodiče už jiné děti neměli.

„Teď pojedeme domů,“ prohlásil děda Horatio. „Uvidíme, jestli nám tvoje máma nebo táta uvaří kafe.“

Děda Horatio nebyl můj opravdový děda. Vlastně nebyl ničí děda. Ale dřív žil s mojí babičkou. A ještě předtím sloužil víc než čtyřicet let jako námořník.

„Jednoho dne jsem vystoupil na pevninu a ona tam stála,“ vyprávěl občas. „Největší krasavice v celém švédském království.“

To bylo pár měsíců předtím, než jsem se narodila. Mamka říkala, že nikdy neviděla svoji mámu šťastnější než ty roky, které strávila s Horatiem. A pak si najednou jen tak umře. Udělalo se jí špatně, omdlela ve chvíli, kdy řídila auto, a nabourala do stromu. Jela tehdy úplně sama.

To se stalo před třemi lety. Byl to jeden z nejhorších dní v mém životě. Mamka strašně plakala a nedala se utišit. Pro mě jako by v domě nebylo místo. Tak jsem šla plakat k Charlottě. Ale nikdo nebyl smutnější než děda Horatio. Byl tak nešťastný, že sto dní vůbec nepromluvil. Teprve moje narozeniny to prolomily. Přišel na mou oslavu a zpíval, až se hory zelenaly.

Když jsme dojeli domů, vynesla jsem krabici s glóbusem z auta. Pořád jsem měla radost, že jsem ho na aukci vyhrála. Ale starost převažovala. Bála jsem se o Charlottu, a k tomu ten divný pocit po cestě. Předtucha něčeho hrozného. Charlotta už takhle onemocněla mockrát. Ale tentokrát to bylo jiné. Aspoň mi to tak připadalo.

Děda Horatio se mě snažil přivést na jiné myšlenky.

„Jen počkej,“ řekl mi. „Tenhle glóbus ti přinese velký užitek.“
Jak by mohl, dumala jsem, ale nahlas jsem to neřekla.

„Co to je za křáp?“ ozval se Theodor, když jsem bednu postavila na stůl v kuchyni.

„Tajemný glóbus,“ odpověděla jsem.

To jsem samozřejmě řekla hloupě. Theodor se toho hned chytil.

„No ne, tajemný glóbus? Kolik ti prosím tě je?“ zakvílel.

Bylo mi jedenáct a na podzim mi bude dvanáct. A Theodorovi bylo patnáct. Přála jsem si, aby se odstěhoval z domu, jak nejdřív to půjde.

Do kuchyně přišla máma. Na sobě měla sako, protože přišla zrovna z práce. I když byla sobota. Máma i táta byli věčně v práci. Nikdo z rodičů mých kamarádů nepracoval tolik jako naši. Oba byli architekti a navrhovali domy. Jejich práce byla ta nejdůležitější věc na světě. Proto jsem tak často trávila čas s Charlottou a dědou Horatiem. Je fajn být pro někoho ten nejdůležitější.

„Páni,“ řekla mamka a nakoukla do bedny s glóbusem. „To je tvoje, Horatio?“

„Ani náhodou,“ odvětil Horatio. „To je Roberty. Sama to vydražila.“

Ale mamka i Theodor pochopili, že platil děda.

„Ty dostaneš prachy, aby sis něco koupila, a vybereš si takovou hnusnou kravinu?“ vyjevil se Theodor. „Ty seš fakt úplně...“

„Theodore,“ zahrozila máma. „To by stačilo.“

Svraštila obočí.

„Nebyl, doufám, moc drahý?“ zeptala se. „Jinak ho samozřejmě zaplatím.“

Děda Horatio zavrtěl hlavou.

„Nebyl vůbec drahý,“ odušil.

„A bylo těžké ho získat?“ zeptala se mamka a usmála se na dědu.

„Objevil se tam jeden mladík ve žlutém svetru, který ho chtěl Robertě vyfouknout,“ odpověděl Horatio a úsměv jí oplatil. „Ale já a Charlotta jsme ji povzbuzovali ze všech sil. A vyhrála.“

Pak zvážněl.

„Charlottu jsme pak museli odvézt do nemocnice, a to hezky rychle.“

Mamka potřásla hlavou.

„Chudák Charlotta a její rodiče,“ povzdychla si. „Vůbec mi není jasné, jak dlouho to takhle ještě vydrží.“

Popadla jsem krabici.

„Jdu do svého pokoje,“ řekla jsem.

„Nezůstaneš tu s námi na svačinu?“ zeptala mamka.

„Přijdu pak,“ odtušila jsem.

„Vždyť jsme se celý den neviděly,“ zkoušela to mamka.

Z jejího hlasu jsem vycítila zklamání. Ale mně to bylo jedno. Nemůžu přece za to, že není věčně doma.

Navíc jsem chtěla být chvíli sama. Vadilo mi, jak mamka s dědou zvážněli, když mluvili o Charlottě. I já jsem totiž přemýšlela nad tím, jak dlouho vydrží Charlotta být nemocná. Copak se nestane, že to někdy člověk vzdá? Jako když jdete běhat, a na jednu už nemůžete. Jednou mi Charlotta řekla, že si zvykla, že není jako ostatní. Zvykla si být nemocná, míň nebo víc. Vzpomněla jsem si na kluka ve žlutém svetru, který měl jen jednu ruku. Nevypadal ani trochu smutně. Takže to možná je, jak říká Charlotta. Člověk si zvykne. A dokáže být zničený a veselý současně.

Vytáhla jsem glóbus. A zvědavě jsem nahlédla do krabice. Ležela tam ještě spousta dalších věcí. Pět skleněných lahvíček s víčkem. A svícen se svíčkou. Dost podivný a taky docela těžký. Byla to vlastně taková koule s připevněnou nohou zdobená

všemožnými vzory. Svíčka byla přímo uvnitř koule, která byla dutá a nahoře měla otvor. Kromě toho měla koule ještě jeden malý otvor po straně. Vůbec jsem z toho nebyla moudrá. K čemu všechny ty věci jsou?

Opatrně jsem glóbus roztočila. S Charlottou jsme si napsaly seznam zemí, kam pojedeme, až budeme starší.

Byly to tyhle:

Francie (protože tam bydlela Charlottina teta)

Spojené státy (tam jsem měla bratrance)

Čína (to nám připadalo super)

Austrálie (tam se dají vidět klokani)

Charlotta se musí brzo uzdravit, prostě musí. Měly jsme totiž velké plány. Nikomu jsme se o tom ani slůvkem nezmínily. Proto jsem v autě šeptala. Aby nás děda Horatio neslyšel. Všechno to mělo být velké překvapení. Aspoň pokud vyhraje.

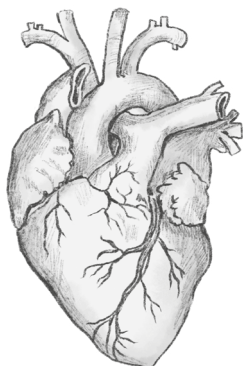
Muzeum v Kristianstadu totiž vyhlásilo velkou výtvarnou soutěž. Zúčastnit se jí mohly děti z celého okresu. A my s Charlottou jsme hrozně rády kreslily. Charlotta nejčastěji malovala různé komiksové postavičky a já tak nějak všechno možné. Jednou jsem nakreslila tátu s mámou, jak se hádají. Ten obrázek jsem ukázala jen Charlottě.

Do soutěže se mohl poslat jakýkoli výkres. Jediná podmínka byla, že se musí nějak týkat města Kristianstad. Ale to byla hračka. Měla jsem vymyšlené, že do rohu prostě namaluju městský vodojem. Dvě děti, které soutěž vyhrají, měly za odměnu jet do Stockholmu a ukázat výkresy králi a královně. Celá soutěž vznikla proto, že Kristianstad slavil čtyři sta let od založení. Král s královnou to podle všeho chtěli oslavit taky.

„Myslíš, že můžu poslat obrázek, na kterém jsou postavičky z komiksu?“ zajímala se Charlotta, když jsem jí o soutěži pověděla.

Neměla jsem ponětí, a tak jsme zavolaly do muzea a zeptaly se. Odpověď zněla ano. Smí se malovat cokoli, co se vejde na čtvrtku. Charlotta mohla nakreslit, jakou postavičku chtěla, jen když bude souviset s Kristianstadem.

Znovu jsem roztočila glóbus. Děda Horatio mi zatím nepověděl, čím je tak zvláštní. Země se míhaly stále rychleji. A pocit, že se stane něco hrozného, ve mně pořád sílil.

KAPITOLA 3

Nastaly velikonoční prázdniny, ale Charlotta zůstávala pořád v nemocnici. Její stav se nezlepšoval a nemohli ji propustit domů. Chodila jsem za ní každý den. Někdy mě svezli její rodiče, ale většinou jsem tam jela na kole.

K nemoci se přidala infekce a horečka. Charlottina maminka říkala, že pro někoho s nemocným srdcem je to moc špatné.

„Ale dostává na to léky,“ ujišťovala mě. „Takže co nevidět bude zase jako rybička.“

Jenže Charlotta se vůbec neuzdravovala. Pořád byla bílá jako stěna a měla bleděmodré rty. Její maminka mi vysvětlila, že to je z nedostatku kyslíku. To mě šíleně vyděsilo. O kyslíku jsem věděla jen to, že když ho člověk nemá dost, tak umře.

„Nedělej si starosti,“ dodala její maminka. „Charlotta dostává kyslík navíc.“

Dumala jsem, jak dlouho ten kyslík navíc bude potřebovat.

Vdechovala ho pomocí hadičky, kterou měla připevněnou pod nosem. Nebylo to poprvé, ale dřív ji potřebovala jen pár dní. Teď už dostávala kyslík přes týden. Skoro dva. Určitě to tak bude na-
pořád.

Na Velký pátek jsem s ní trávila celé odpoledne. Chvillemi si zdřímla, tak jsem mohla kreslit. Snažila jsem se vytvořit dokonalý obrázek. Protože jestli ho nenamaluju dokonale, tak nevyhrajeme a nepojedeme do Stockholmu. Pokradmu jsem se podívala na spící Charlottu. Vypadala, jako by ji něco tížilo. Občas se ze spaní zamračila. Chtěla jsem, ať se vzbudí, aby mohla taky kreslit a stihla to včas. Nehodlala jsem předstoupit před krále a královnu bez ní. Buď vyhrajeme obě, nebo ani jedna. Basta fidli.

Když se Charlotta vzbudila, daly jsme si sladkou svačinu. Od mamky jsem dostala peníze na buchty a limonádu, které jsem cestou koupila. Charlottini rodiče by radši umřeli, než by šli pro sladké do obchodu. Zásadně pekli vlastní. Často jsem na to myslela. Vypadalo to, že Charlottini rodiče jsou pořád spolu. A navíc je to baví. To se o mých rodičích říct nedalo. Opravdu šťastně vypadali jenom v létě, když si vzali dlouhou dovolenou. Nepochopím, proč si neberou volno častěji.

„Už tě napadla nějaká nová postavička?“ zeptala jsem se.

„Asi ne,“ odušila Charlotta s pusou plnou buchty.

Řekla jsem si, že radši změním téma.

„Nešimrá tě ta hadička s kyslíkem?“

„Ne, ale je hnusná,“ odpověděla Charlotta.

„Hnusná? Ale jdi, vůbec není hnusná.“

Charlotta se na mě podívala, jako bych byla úplně pitomá.

„Vždyť vypadá jako dlouhá žízala. Copak ty nosíš normálně pod nosem žízalu?“

Vybuchly jsme obě smíchy.

Vtom se otevřely dveře pokoje. Vešli Charlottini rodiče a pan doktor. Už jsem ho znala, jmenoval se Sam a byl moc šikovný. A skoro vždycky veselý. Ale dnes ne. Ani Charlottini rodiče se netvářili vesele. Smích nám ztuhl na rtech.

Vstala jsem a honem jsem sklidila výkresy. Nechtěly jsme o soutěži nikomu říkat. Jen bychom se dozvěděly, že Charlotta v žádném případě nemůže nikam jet. To mi Charlotta pověděla hned, jak jsem se o soutěži zmínila.

„Jestli vyhraje, budeme muset utéct,“ řekla. „Jinak do Stockholmu nepojezu ani náhodou.“

A to byl náš plán. Jestli vyhraje a Charlottini rodiče ji nepustí, prostě utečeme.

Doktor Sam pozdravil Charlottu i mě. Položil mi ruku na rameno a řekl:

„Tak jak to uděláme? Poprosíme Robertu, aby přišla jindy?“

Teď ne. Nechci jít pryč!

„Ať tu klidně zůstane,“ navrhl Charlottin tatínek.

S úlevou jsem se posadila.

Charlotta si otřela drobek, který jí uvízl v koutku úst. Maminka si sedla vedle ní na kraj postele.

„Víš, Charlotto,“ začala. „Vypadá to, že se to vůbec nelepší tak, jak jsme doufali.“

Zatočil se se mnou celý pokoj. Jak to může říct, když ví, že se to prostě musí zlepšit?

„A co se nelepší?“ špitla Charlotta.

„Několik různých věcí,“ odpověděl tatínek.

Jako by měl něco s hlasem. Znělo to, jako by se mu měl dočista zlomit, jestli ještě něco řekne.

Charlotta se zavrtala hlouběji pod příkrývku. Doktoři už jí srdce operovali hodněkrát. Minimálně šestkrát. Ale ne v Kristianstadu,

bylo to v Lundu. Zdejší nemocnice podle všeho nebyla na takové úrovni, aby tu mohli dětem operovat srdce. Lund byl odtud osmdesát kilometrů daleko. Jet tam na kole nepřipadalo v úvahu. Nesnášela jsem, když tam Charlotta musela být.

Doktor Sam se posadil na židli k posteli. Charlottin tatínek zůstal stát a opíral se o zeď. Upřeně se díval z okna.

„Tvoje srdce už dlouho není v pořádku,“ začal Sam. „To znamená, že se víc a víc namáhá, aby pracovalo. A takhle to nepůjde donekonečna.“

Naklonil hlavu na stranu.

„Vím, že občas je ti celkem dobře, a to je samozřejmě skvělé,“ pokračoval. „Ale zdá se, že z téhle poslední infekce se srdíčko zatím nevzpamatovalo. Je ještě unavenější a nezlepšuje se to.“

V pokoji nastalo ticho. Snažila jsem se rozpomenout na všechny chvíle, kdy byla Charlotta hodně nemocná. Tak nemocná, že nemohla chodit do školy, nemohla se vidět s kamarády, neměla sílu číst ani kreslit. Onemocněla, ale pak se zase zmatčila. Nebo že by se celou dobu její zdraví zhoršovalo? A já si toho nevšimla? Srdce se mi sevřelo strachy. Jak nejméně se to může zhoršit?

To zajímalo i Charlottu.

„Tak co budeme dělat?“ zeptala se.

Maminka jí vzala ruce do svých. Často mě napadlo, co by udělali moji rodiče, kdybych onemocněla. Když mají pořád tolik práce. Aspoň děda Horatio by na mě určitě čas měl.

„Teď pojedíš na pár dní domů, aby sis tam odpočala,“ řekl Sam. „Dáme ti s sebou kyslík a všechno, co je potřeba. A budeme si všichni držet palce, aby ses nemusela do nemocnice nějakou dobu vrátit.“